

בש"פ 8352/15 - פלוני נגד שירות הביטחון הכללי, משטרת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 8352/15

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

העורר: פלוני

נגד

המשיבים: 1. שירות הביטחון הכללי
2. משטרת ישראל

ערר לפי סעיף 35(ה) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות
אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: כ"ה בכסלו התשע"ו (7.12.2015)

בשם העורר: עו"ד דוד הלוי
בשם המשיבים: עו"ד יונתן ציון מוזס

החלטה

1. ערר לפי סעיף 35(ה) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת נשיא בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, השופט א' טל, מיום 4.12.2015. בגדר ההחלטה נדחה ערר שהגיש העורר על החלטת הממונה על החקירה בעניינו להורות על הארכת מניעת המפגש בינו לבין עורך-דין למשך ארבעה ימים נוספים החל מיום 5.12.2015, זאת לאחר שהחלטות קודמות בעניין זה ניתנו ביום 26.11.2015 וביום 30.11.2015.

2. העובדות הצריכות לעניין מעצרו של העורר נסקרו בהחלטתו של השופט י' דנציגר מיום 30.11.2015 במסגרת בש"פ 8145/15, ואיני מוצא לנכון לפרטן פעם נוספת. בכל הנוגע לסוגיית מניעת המפגש יצוין, כאמור, כי החלטה ראשונה בנדון ניתנה על-ידי הממונה על החקירה ביום 26.11.2015, עד ליום 30.11.2015. ערר שהוגש על החלטה זו נדחה. ביום 30.11.2015 החליט הממונה על החקירה להאריך פעם נוספת את מניעת המפגש לחמישה ימים נוספים, עד ליום 5.12.2015. ערר שהוגש על החלטה זו נדחה כאמור בהחלטת נשיא בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, השופט א' טל, מיום 2.12.2015. העורר ערר על החלטה זו לבית משפט זה אשר דחה את הערר במסגרת בש"פ

8258/15 (השופט י' דנציגר) מיום 3.12.2015 (להלן: ההחלטה הקודמת). בהחלטה הקודמת נקבע כי בנסיבות המקרה הייחודיות המתבססות על חומר החקירה החסוי, ישנה הצדקה להחלטת הממונה על החקירה בדבר מניעת המפגש. בנוסף, נוכח טענות שהועלו ביחס למצבו הרפואי של העורר קבע בית המשפט, כי לבא-כוח העורר עומדת האפשרות להעביר לגורמי המדינה את התרופה נגד אלרגיה, שלטענתו העורר זקוק לה. נציג המדינה התחייב במסגרת הדיון בהחלטה הקודמת, כי ניתן יהיה למסור את התרופה לגורמי השב"ס במתקן המעצר הרלבנטי.

3. הממונה על החקירה החליט להאריך פעם נוספת את מניעת המפגש בחמישה ימים נוספים עד ליום 9.12.2015. ערר שהוגש על החלטה זו נדחה, כאמור, בהחלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (הנשיא א' טל) מיום 4.12.2015 (להלן: ההחלטה מושא הערר). בית המשפט המחוזי קבע, כי העילות העיקריות להמשך מניעת המפגש הן מניעת שיבוש חקירתם של חשודים אחרים ומניעת שיבוש חקירת העורר. בית המשפט המחוזי הוסיף, כי המדינה הציגה לפניו דו"ח חסוי המלמד על מצב החקירה ועל פעולות המתוכננות להמשכה. נאמר, כי עיון במידע זה מלמד שישנה הצדקה להמשך איסור המפגש בין העורר לבין עורך-דין, על אף הפגיעה המסוימת בזכות ההיוועצות של הראשון.

4. מכאן הערר שלפניי, במסגרתו נטען כי הצעד של מניעת המפגש הוא קיצוני, בנסיבות שבהן העורר הוא קטין; ללא עבר פלילי; וסובל מבעיה רפואית. בא-כוח העורר מדגיש, כי מדובר באיסור מפגש שלישי הנמשך כבר מעבר לתקופה של עשרה ימים, וכל תכליתו, לטענתו, היא יצירת לחץ פסול ובלתי הוגן על העורר, שעלול להוביל בסופו של דבר למסירת הודעות שווא. בדיון בפניי, הוסיף בא-כוח העורר טענות עקרוניות בנוגע ליחס בין סעיף 35 לחוק המעצרים שכותרתו "פגישה עם עורך דין בעבירות ביטחון", לבין חוק הנוער (שפיטה, ענישה ודרכי טיפול), התשל"א-1971 (להלן: חוק הנוער). לטענתו, יש לפרש את חוק הנוער באופן שאינו מאפשר לשלול מקטין את זכות ההיוועצות עם עורך דין, אפילו כאשר מדובר בעבירות ביטחון. לבסוף, ציין בא-כוח העורר כי הוא לא עודכן ביחס למצבו הרפואי של העורר וכי ההחלטה מושא הערר לא הומצאה לידי ולא פורסמה נכון ליום הדיון. בא-כוח המשיבה טען מנגד, כי בנסיבות העניין קיימת חשיבות רבה בהמשך מניעת המפגש בין העורר לבין עורך-דין, מאותם טעמים שהוזכרו בהחלטה מושא ערר זה, ופורטו לעיל. לאחר שהצדדים השמיעו את טענותיהם, נערך בפניי דיון במעמד צד אחד, במסגרתו מסרה המדינה לעיוני חומר חסוי. כמו כן, קיבלתי מענה לשאלות אותן הצגתי לבא-כוח המשיבה ונציגי שירות הביטחון הכללי ומשטרת ישראל.

5. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים; את החלטתו של בית המשפט המחוזי, מושא ערר זה; ואת החומר החסוי שנמסר לעיוני במעמד צד אחד – החלטתי לדחות את הערר. התרשמתי, כפי שהתרשם בית המשפט המחוזי, כי בנסיבות המקרה הייחודיות, ישנה הצדקה להחלטת הממונה על החקירה בדבר מניעת המפגש. סבורני, כי חומרת המעשים המיוחסים לעורר והחשש מפני שיבוש חקירתו וחקירתם של מעורבים נוספים, מטה את הכף לעבר הארכת נוספת של מניעת המפגש בינו לבין עורך-דין. זאת, מבלי שנעלמה מעיני הפגיעה בזכות ההיוועצות של העורר והיותו קטין ונעדר עבר פלילי.

6. לא מצאתי מקום לדון בטענותיו העקרוניות של בא-כוח העורר בנוגע ליחס בין חוק הנוער לבין סעיף 35 לחוק המעצרים, העוסק בפגישה עם עורך דין בעבירות ביטחון. טענות אלה הועלו לראשונה בדיון שבפניי ואין להן זכר בהודעת הערר שהגיש בא-כוחו של העורר, כפי שאישר האחרון במהלך הדיון בפניי. במצב דברים זה, לא התאפשר למשיבה להגיש תגובה נאותה ומנומקת לטענות אלה ועל כן אינני מוצא לנכון להכריע לגביהן.

7. לא למותר לציין, כי ההחלטה מושא הערר הוקראה לבא-כוחו של העורר במהלך הדיון שבפניי. כזכור, בא

כוח העורר הלין על כך שהחלטת בית המשפט המחוזי לא הומצאה לו וטרם פורסמה, ועל כן הוא התקשה לנמק את הודעת הערר כאשר ידועה לו רק התוצאה הסופית בהחלטה מושא הערר, ללא נימוקיה. בא-כוח המשיבה הסביר בדיון בפניי כי ההחלטה טרם פורסמה בשל תקלה טכנית בבית המשפט המחוזי וטען כי היא תפורסם בקרוב. לאחר שהוריתי כי ההחלטה, אשר נכתבה בכתב ידו של הנשיא א' טל, תוצג לבא-כוח העורר – היא הוקראה לו במלואה במהלך הדיון, וניתנה לו ההזדמנות להגיב עליה. לפיכך, אינני מוצא מקום להתערב בהחלטה מושא הערר רק בשל העובדה שהיא לא הומצאה לבא כוח העורר מיד לאחר נתינתה.

8. לעניין מצבו הרפואי של העורר – המדינה הדגישה בדיון בפניי כי מצבו הרפואי טוב והוא מקבל את הטיפול הרפואי הדרוש לו. במסגרת ההחלטה הקודמת של השופט י' דנציגר התחייבה המדינה, כאמור, להעביר לעורר באמצעות בא כוחו תרופה נגד אלרגיה. בדיון בפניי היום, הצהירה המדינה כי העורר צפוי לקבל עוד היום את התרופה המדוברת. יוזכר, כי על המשיבה מוטלת החובה לעדכן באופן רציף את בא כוחו של העורר בנוגע למצבו הבריאותי. לנוכח כל האמור, אינני רואה לנכון לקבל את הערר.

סוף דבר, הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ה בכסלו התשע"ו (7.12.2015).

ש ו פ ט